

DE STER VAN NEDERLAND

1 APRIL 1934

No. 7

39e JAARGANG

„Maar wie ook verstoken moge zijn van de schitterende gaven, die iemand een groot Man doen zijn, toch heeft de natuur hem den aanleg niet onthouden om een rechtvaardig, eerlijk, zedig en matig mensch, een kind van God, te worden.”

„HIJ IS OPGESTAAN”

Dit jaar wordt op Zondag 1 April het Paaschfeest in de geheele christenwereld gevierd als het feest van Christus' opstanding. Zou het niet goed zijn, dien dag de opstanding het onderwerp van de sprekers in al onze avondmaalsvergaderingen te doen zijn? Is het te veel om te zeggen, dat de bekrachtiging van het christendom als levensgodsdienst rust op de werkelijkheid van de opstanding van Jezus Christus? De apostel Paulus geeft dit feit zeer duidelijk weer, wanneer hij zegt: „Indien Christus niet opgewekt is, zoo is uw geloof tevergeefs”. (I Kor. 15: 17).

Tevergeefs zullen wij in alle literatuur aangaande de opstanding naar een betere verklaring zoeken omtrent de waarheid der opstanding dan die, door den apostel Paulus in het 15e hoofdstuk van I Korinthe gedaan. Het zal een ieder van ons goed doen, in dezen tijd dit hoofdstuk nog eens te lezen. De verklaring is duidelijk, kort en krachtig. Verder neemt iedere Laterdaagsche Heilige ze als waar aan. Met andere woorden, ieder oprecht lid der Kerk aanvaardt de letterlijke opstanding van Christus als een feit. En het is deze aanname, welke een verschil aantoonst tusschen ons geloof en dat der meeste andere christenen.

Niemand kan de opstanding verklaren, dat is, niemand kan zeggen, hoe het mogelijk is, dat een lichaam, in het graf reeds tot

ontbinding overgegaan of verbrand in een vurige oven, weer kan worden hersteld en hervormd in een tastbaren, onsterfelijken tabernakel, waar de geest, welke gedurende de sterfelijkheid aan dat lichaam leven gaf, weer terug kan keeren om het een onsterfelijke ziel te maken. Den sterfelijken mensch is dit een onoplosbaar mysterie. Maar wat nu nog, indien dit zoo is? Er zijn zeer veel andere onopgeloste vraagstukken op het terrein der menschelijke belangstelling, zoowel in de wetenschap en filosofie als in de theologie. Het belangrijkste der opstanding voor ons is niet het *hoe*, maar wel het *feit zelf* en het *waarom*.

Is het daarom niet onlogisch van een ieder, die het *feit* der opstanding verwerpt, alleen omdat het *hoe* niet bekend is? In dien dit een gegronde reden was, diende het feit van het bestaan van electriciteit eveneens verworpen te worden, daar niemand in staat is te zeggen, wat het is. „Hoe dwaas, om zooiets te doen”, zegt men, omdat een kennis van het verschijnsel van electriciteit alom verspreid is. Maar er was een tijd in de menschelijke geschiedenis, dat er slechts zeer weinig menschen — zoo nog niemand — iets van electriciteit afwisten. En zeker zou niet langer dan 50 jaar terug iemand zijn reputatie hebben willen verliezen door te gelooven in de radio. Het ontdekken van elektrische golven is ongeveer 46 jaar oud. Men zou veel voorbeelden kunnen aanhalen, om aan te toonen, dat in andere velden dan die der theologie we niet aarzelen, dingen aan te nemen, welke wij niet begrijpen.

Met betrekking tot het feit der opstanding van Jezus nu, zegt Paulus, die Hem na Zijne opstanding zag, o.a.: „dat Hij van meer dan vijfhonderd broederen op eenmaal gezien is, van welke het meerder deel nog overig is”, (ten tijde, dat hij dit schreef). Is het redelijk om aan te nemen, dat de apostel zoo stoutmoedig de leer der opstanding zou hebben onderwezen, wanneer dit een fabel was geweest? Zijne vele levende getuigen maakten het hem mogelijk, de leer met overtuigingskracht bekend te maken. Aldus werd deze leer gevestigd door de hulp van overvloedige en onomstootelijke menschelijke getuigenis. En voor de Heiligen der Laatste Dagen doet de loop der jaren en eeuwen niets af van den luister dezer glorieuze gebeurtenis. Wij gelooven letterlijk in de opstanding van het lichaam uit het graf. Wij gelooven, dat Christus de banden des doods heeft verbroken en dat Zijn tastbaar lichaam — hetwelk Hij nu heeft — vanuit het graf verzezen is. Dit geloof geeft ons troost en groote vreugde. Daarom vieren wij het Paaschfeest met blijdschap en zingen krachtig :

Ik weet, dat mijn Verlosser leeft,
Niets, dat mij zooveel troost hier geeft;
Hij leeft, van 't leven eens beroofd,
Hij leeft, mijn Immer-levend Hoofd.

Hij leeft, Zijn naam zij steeds geloofd,
 Hij leeft, mijn Lichtbron nooit gedooft;
 Geen heilwoord, dit te boven streeft:
 „Ik weet, dat mijn Verlosser leeft”.

DE MACHT DER WAARHEID

door William G. Jordan

(Vervolg van blz. 83).

De mensch is gewoonlijk getrouw aan wat hij het meest begeert. De man, die liegt om een shilling uit te sparen, geeft hiermede eenvoudig het bewijs, dat hij een shilling hooger schat dan zijn eer. Hij, die zijn idealen, waarheid en karakter opoffert voor geld of positie, weegt zijn geweten op een weegschaal tegen een zak goud. Hij is getrouw aan hetgeen hij het zwaarste vindt, hetgeen hij het meest begeert — het geld. Maar dat is geen waarheid. Waarheid is de getrouwheid van het hart aan het ongeziene recht, door duidelijke voorvallen aangetoond.

De handelsman, die liegt, bedriegt, misleidt en overvraagt en het dan met zijn armzalig geweten in het reine tracht te brengen door te zeggen „liegen is absoluut noodzakelijk in zaken” is even onwaar in zijne bewering als in zijne handelingen. Hij rechtvaardigt zichzelf met dezelfde onbeduidende verontschuldiging, als de dief, die zegt, dat stelen noodzakelijk is om te leven. De voortdurende zakenwelvaart van een persoon, stad of natie rust geheel en al op eerlijkheid in den handel, ongeacht al hetgeen de cynicus mag zeggen of alle uitzonderingen, wier tijdelijk succes hen kan misleiden. Waarheid alleen zal blijven bestaan.

De staatsman, die weifelt, de huik naar den wind hangt, draait, om zich eruit te redden, steeds zoo laveert, dat hij ieder zuchtje wind der populariteit weet op te vangen, is een bedrieger, die net zoolang succes heeft, tot hij ontdekt wordt. Een leugen mag een tijdje bestaan, waarheid altijd. Een leugen bestaat nooit door haar eigen levenskracht; zij blijft voortduren, omdat zij waarheid prikkelt. Wanneer zij ontmaskert wordt, sterft ze.

Wanneer een elk van vier nieuwsbladen in een stad er aanspraak op maakt, dat zijn oplage grooter is dan die van alle andere te zamen, moet er ergens een fout schuilen. Waar onwaarheid heerscht, bestaat altijd twist, tegenstrijdigheid, onmogelijkheid. Wanneer alle levenswaarheden en -ondervinding van het eerste oogenblik des tijds af of van een gedeelte der eeuwigheid zouden worden te zamen gebracht, zou er volmaakte harmonie bestaan, volmaakte overeenstemming, aaneenvoeging en eenheid, maar wanneer twee leugens te zamen komen, twisten ze en trachten elkander te niet te doen.

Het is in de kleinigheden van het dagelijksch leven, dat waarheid onze voortdurende gids en inspiratie dient te zijn. Waarheid

is geen costuum, dat voor speciale gelegenheden wordt gebruikt; ze is de sterke, goedgeweven, duurzame eigengesponnen stof voor het dagelijksch gebruik.

De man, die zijn beloften vergeet, is onwaar. Wij vergeten slechts zelden die beloften, in ons persoonlijk belang aan ons gedaan; die beschouwen wij als chèques, welke wij probeeren zoo spoedig mogelijk te innen.

„De vrek vergeet nooit, waar hij zijn schat verbergt”, zegt een der oude filosofen. Laat ons die echte eer aankweken, welke ons woord zoo hoog houdt, zoo heilig, dat het bijna een misdaad lijkt, ons gegeven woord te vergeten en het verloochenen ervan onmogelijk schijnt.

De man, die aangename dingen zegt en beloften doet, die voor hem net zoo licht zijn als lucht, maar tegenover iemand, wien ze een rots toeschijnen, waarop de hoop des levens gegrondvest is, is schandelijk onwaar. Hij, die zijn afspraken niet nakomt, ze zorgeloos breekt of veronachtzaamt, is de gedachtenlooze dief van een anders tijd. Het verraadt zelfzucht, zorgeloosheid, en laksche zakenmoraal. Het is onoprecht tegenover de eenvoudigste rechtvaardiging des levens.

De personen, die haarkloovers zijn ten opzichte van hun geweten, die anderen misleiden door handige, sluwe bewoordingen, welke in letter waar mogen zijn, maar in geest leugenachtig, en opzettelijk geuit om een verkeerden indruk te vestigen, zijn onoprecht op de meest laffe wijze. Zulke menschen zouden zelfs zichzelf met patience-spielen bedriegen.

Als moordenaars vergeven zij zichzelf hun misdaad door zichzelf geluk te wenschen met de handigheid van hun alibi.

De ouder, die zijn kind eerlijkheid voorhoudt en aan den conducteur valsche opgave doet omtrent den leeftijd van het kind, om een cent uit te sparen, is niet eerlijk.

De man, die zijn godsdienst de geheele week in de kamfer legt en dien alleen 's-Zondags te voorschijn haalt, is niet oprecht. Hij, die het hoogste loon tracht te verkrijgen voor den minst mogelijken arbeid, is niet waar. De man, die zijn geweten in slaap moet zingen, alvorens hij zelf kan slapen, is niet oprecht.

Waarheid is de rechte lijn in moralen. Ze is de kortste afstand tusschen een feit en de uiting ervan. De grondvesten der waarheid dienen immer in de jeugd gelegd te worden. Het is dan, dat de ouders in het jonge brein dienen in te prenten het aanhoudend, automatisch gebruik der waarheid, en ze zodoende de voortdurende atmosfeer van de ziel en het leven te maken. Laat het kind weten, dat „waarheid boven alles” het motto des levens dient te zijn. De ouders maken een groote fout, wanneer zij een leugen beschouwen als een moreele ziekte; het is niet altijd een ziekte op zichzelf, maar vaak een symptoon ervan. Achter elke onwaarheid schuilt een reden, een oorzaak en deze oorzaak dient

te worden verwijderd. De leugen kan het gevolg zijn van vrees, de poging om een fout te bedekken en straf te ontloopen; ze kan het bewijs zijn van een al te actieve verbeeldingskracht; ze kan het teeken zijn van boosaardigheid of stijfhoofdigheid. Ze kan zijn de honger naar lof, welke het kind er toe brengt, de aandacht te trekken en anderen te doen ontstellen door wonderlijke verhalen; ze kan eenvoudig slordigheid in spreken zijn, het roekeloos gebruik van woorden. Ze kan hebzucht zijn, welke liegen de handlanger van diefstal maakt. Doch in het leven van het kind en den ouder dienen de symptomen, welke de ziekte openbaren, behandeld te worden; de waarheid zal zich dan weer doen gelden en de moreele gezondheid is hersteld.

Een kind voortdurend te zeggen, dat het niet mag liegen, is leven en kracht aan „de leugen” geven.

De ware methode is, de moreele spieren van positieve zijde te ontwikkelen en het kind te vermanen, eerlijk te zijn, oprecht, getrouw en zonder vrees voor de waarheid. Vertel hem steeds van de edelmoedigheid om de waarheid te spreken, het goede na te streven, aan de beginselen van eer tot in de kleinste bijzonderheid vast te houden — dan behoeft hij nooit een van 's levens keerpunten te vreezen.

De ouder dient oprecht te leven, anders zal het kind het niet doen. Het kind zal u verbazen door de behendigheid, waarmede hij uw luchtbel van voorgewende kennis zal doorprikken; onwillekeurig het hart van een drogredenaar zal doorpriemen zonder zichzelf van dit proces iets bewust te zijn; onmeedoogenloos de door u niet nagekomen beloften zal opsommen; met de rechtvaardigheid van een rechtbank de technische finesses zal weergeven van een gezegde, hetwelk werkelijk een leugen is.

Het zal zijn eigen dwaling van de waarheid rechtvaardigen door zich te beroepen op de een of andere bedekte leugen, aan een bezoeker verteld en oogenschijnlijk niet opgemerkt door den kleine, wiens mentale krachten wij immer in theorie onderschatten, ofschoon wij ze in woorden te veel zullen roemen.

Leer het kind op duizend manieren, direct en indirect, de macht der waarheid, de schoonheid der waarheid, de zoetheid en rust der vriendschap met de waarheid.

En indien ze de rotsvaste grondslag is van het karakter van het kind, als feit en niet als theorie, dan is de toekomst van dat kind net zoo zeker als het voor menschelijke voorzorg slechts mogelijk is.

De macht der waarheid in haar hoogste, zuiverste en meest verheven phases staat vast op vier nauw aan elkander verwante grondlijnen — de liefde voor de waarheid, het zoeken naar de waarheid, geloof in de waarheid en werk voor de waarheid.

(Wordt vervolgd).

VOOR JONGE OOGEN

Enkele dagen geleden las ik in een boek met Bijbelsche Vertellingen een heel mooi verhaal, en omdat ik zeker weet, dat mijn neefjes en nichtjes dat ook zullen vinden, laat ik het hieronder volgen.

WIE WAS DAT TOCH?

De dag was haast voorbij. 't Zou wel gauw avond worden. 't Was heel stil op den weg.

Twee mannen liepen langzaam verder. Ze kwamen uit de groote stad Jeruzalem. Ze gingen naar het kleine dorpje ginds. . . . Het waren twee vrienden van den Heere Jezus. Ze praatten zacht en verdrietig met elkaar. Ze zeiden: „Och, 't is toch zoo droevig, dat onze Meester dóód is. Hij heeft zooveel pijn geleden aan het kruis. En nu is Hij voor áltijd van ons wèg. Nu hebben wij geen Meester meer. O, leefde Hij nog maar!”

Zóó praatten ze zacht en verdrietig.

Toen kwam er opeens nõg een Man *bij* hen loopen. Een *vreemde* Man. Maar Hij vroeg heel vriendelijk: „Waarover praat ge toch? En waarom zijt gij zoo droevig?”

Zij zagen dien vreemden Man aan. Zijn woorden klonken zoo vriendelijk. Maar de twee mannen *kenden* Hem niet. . . . Neen!

Zij zeiden: „Waarover wij praten? . . . Weet ge dat niet? Weet ge dan niet het droevige, dat in Jeruzalem gebeurd is!”

Die vreemde Man zeide: Wat is er dan gebeurd?”

„Wéét gij dat niet? Hebt ge dan niet gehoord van den *Heere Jezus*? Hij maakte de blinden weer ziende; Hij maakte de zieken weer beter. Hij vertelde altijd zoo mooi: iedereen luisterde als Hij sprak. . . . Maar de Overpriesters hebben Hem gevangen genomen; ze hebben Hem gehangen aan een kruis. . . . O, 't is zoo droevig! Nu is Hij dood, nu is Hij voor áltijd wèg. Wij dachten, dat de Heere Jezus *koning* zou worden en alle vijanden het land zou uitjagen. Maar Hij is *gestorven*. O, 't is zoo verdrietig. . . . En vanmorgen zijn er vrouwen bij Zijn graf geweest. Ze zeggen, dat daar engelen waren, en dat de Heere Jezus weer leeft. Maar wij wèten het niet. Het zal wel niet wáár zijn. . . . Dàt maakt ons zoo droevig.”

Zoo vertelden die twee mannen. Maar die andere, die vreemde Man, keek heelemáál niet verdrietig.

Hij zeide: „De Heere Jezus is op de aarde gekomen om de menschen gelukkig te maken. Hij *wilde* voor hen de straf dragen. Hij wilde voor hen die pijn lijden. Hij wilde óók voor hen *sterven*. Wist ge dat niet? . . .” En Hij is tòch de Zoon van God”.

Die vreemde man sprak zoo vriendelijk, en zoo mooi. En die andere twee luisterden, luisterden maar. . . . Ze werden er blij van. En ze wisten toch niet wááròm. Die vriendelijke man! Ze kenden Hem niet. . . . Wie wàs dat toch. . . . ?

Toen kwamen ze in het kleine dorpje.

De twee mannen gingen naar hun huis. En die andere, die Vreemde wilde vèrder gaan. Neen, neen! Dàt moest Hij niet doen.

De twee mannen zeggen: „Komt U toch óók in ons huis. Eet bij ons en slaap bij ons Zie eens, 't wordt zoo donker. Nu kunt Ge toch niet vèrder gaan op dien donkeren weg in den donkeren nacht. Blijf *bij* ons.”

Dat wil die vriendelijke, vreemde Man wel doen. En sàmen gaan ze naar binnen.

Ze gaan brood eten

Die vreemde Man zit in het midden. Hij mag de mooiste plaats hebben.

En zie eens! Dan neemt die vreemde Man het brood, en Hij breekt het. Hij vouwt Zijn handen en Hij bidt Dan wil Hij hun ieder een stukje geven.

O, maar dan opééns. . . . dan opééns. . . .! Die twee mannen *schrikken* er van. Dàn opeens zien zij, wie die Vreemde is O, 't is de *Heere Jezus!* 't Is de *Heere Jezus zelf.*

„Meester! Meester!” willen ze roepen; maar — dan zijn ze opeens weer alléén. Dan is de Heere Jezus opeens weer wèg. . . .

Neen, ze éten geen brood meer. Ze denken niet meer aan brood. Ze zijn veel, véél te blij. Ze staan dadelijk op. Ze zeggen tegen elkaar: „Kom, laten we dadelijk weer terug gaan naar de stad. Naar de discipelen! Laten wij 't vertellen gaan.

De Meester leeft. Wij hebben Hem zèlf gezien Wij liepen met Hem samen op den weg, en wij kènden Hem niet eens. O, maar we werden toch al zoo blij, en we wisten niet eens waarom. Wij dachten: „Wie is dat toch . . . ?” Maar nu weten wij het wel. Kom, laten we dadelijk, dádelijk dat heerlijke vertellen gaan!”

Ze loopen snel. Ze gaan naar de discipelen. Die moeten dat heerlijke hooren; allemaal Allemaál? . . . neen, niet allemaal. *Judas*, de valsche *Judas*, niet meer. *Die* is wèg, *die* is dóód. Die kàn het heerlijke niet meer hooren.

Ze komen in de stad. Ze weten wel, waar de discipelen zijn. Die zijn bij elkaar in een kamer. Maar de deur is op slot en de ramen zijn goed dichtgemaakt. De discipelen zijn bång voor de Overpriesters.

De twee mannen kloppen aan.

Ze mogen dadelijk binnenkomen O, maar dan roepen de discipelen hen al tegen: „Wij weten iets heerlijks. De Heere is waarlijk opgestaan. Petrus heeft Hem gezien!”

En die twee mannen roepen terug: „Wij ook! Wij ook! De Meester is niet meer dood. Hij leeft weer”.

Dat wordt een blijde avond. Eerst was alles zoo *droevig*. Nu is alles zoo *blij*.

En opeens . . . ? O, die menschen *schrikken* zoo. Daar staat opeens de *Heere Jezus* zèlf bij hen. Hij heeft niet geklopt en niemand

heeft Hem open gedaan. De deur is op slot en de ramen zijn dichtgemaakt. En tóch staat de Heere opeens bij hen.

Hij ziet hen vriendelijk aan. Hij ziet wel, dat ze *schrikken*. En Hij zegt: „Vreest maar niet. *Ik* ben het!”

En de Heere Jezus laat hun de plek zien in Zijn handen en in Zijn voeten, waar de vreeselijke spijkers doorstaken, toen Hij hing aan het kruis.

„Kom maar! Zie maar!” zegt Hij . . . „Raak Mij maar aan! *Ik* ben het!”

O, de discipelen zijn zoo blij, zoo *blij*. En ze kijken hun Meester toch nog verlegen aan. Is het dan wáár? Is het dan *heus*ch waar? Is dat de Heere Jezus zélf?

„Ja, *Ik* ben het . . . Hebt ge ook iets voor Mij te eten?”

Dan eet de Heere een stukje visch en een beetje honing.

De discipelen zien het. Ja, ja, dat is, dat is hun Meester weer. Hij *leeft* weer! Het is wáár. Het is *heus*ch waar.

En 't is zoo heerlijk, zoo héérlijk!

De Heere Jezus bleef dien avond bij hen. En Hij vertelde hun vele mooie dingen. Ze luisterden, en ze dachten: „O, waarom zijn wij toch zoo verdrietig geweest? . . . De Meester kōn toch niet in het graf blijven. Hij is toch de Zoon van God. Hij is veel sterker dan de dood”.

Kunt jullie me zeggen, wie deze twee mannen waren?

OOM BEN.

GENEALOGISCHE KLASSEN

Eerste Avond. Les 9: „Practische genealogische kennis.”

Leest en bespreekt de aanwijzingen, door Br. Riet gegeven in zijn artikel in „De Ster” van 1 Januari 1934, blz. 12 en 13.

Onderwerpen voor persoonlijke mededeelingen.

1. Bespreekt de verschillende plaatsen in uw stad, waar genealogische verslagen worden bewaard en tracht te weten te komen, wanneer en onder welke voorwaarden deze door het publiek voor genealogisch onderzoek gebruikt kunnen worden.

2. Brengt de verschillende moeilijkheden naar voren, waarmee men te doen krijgt, bij het nazoeken der oude registers, b.v. Oud-Hollandische taal en schrijfwijze, verkortingen, Latijnsche woorden enz.

3. Bespreekt de verschillende soorten genealogische verslagen, welke geraadpleegd kunnen worden, b.v. Overlijdens-, Doop-, Trouw- en Begravenisboeken, Burgerlijke Stand, enz.

Derde Avond. Les 10: „Practisch genealogisch onderzoek”.

Leest, bestudeert en bespreekt de methoden en raadgevingen, door Br. Riebeek gegeven in „De Ster” van 1 Maart, blz. 77-80.

Werkzaamheden:

Laat een lid der klas, die wat practisch navorschingswerk heeft gedaan, een practische demonstratie geven van het plan, in bovenbedoeld artikel uiteengezet.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

Met dankbaarheid herdenkt de geheele Christenwereld het feit, dat voor alle geloovigen zoo'n diepe beteekenis heeft. „Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan” was de boodschap der engelen tot de vrouwen, die zich met de specerijen naar het graf hadden be-geven. En deze opstanding beteekende voor vele een verrijzenis uit het graf en zal allen getrouwen de gelegenheid schenken, om den geest een onsterfelijk lichaam te kunnen geven.

Met diepen ootmoed erkennen velen thans vol dankbaarheid, dat zij weten, „dat hun Verlosser leeft.”

En ook een ieder oprecht Laterdaagsch Heilige getuigt hiervan.

Doch ook de herdenking van den 6en April is voor hen een dag van verblijden. Dien dag van het jaar 1830 werd Christus' kerk op aarde hersteld met dezelfde krachten en gaven, waarmede Jezus Zijn dienstknechten gedurende Zijne omwandeling op aarde bedeede.

Een vergelijking van de eenvoudige doch krachtige leerstellingen, door den Meester gegeven met die, welke in de door vertwijfeling en priesterbedrog geheel afgedwaalde Christenwereld werden onderwezen, zou een ieder hebben kunnen overtuigen, dat het ware Evangelie in menschengeboden was overgegaan. Den jongen Joseph Smith was gewillig, zich nederig te voegen naar hetgeen de Heere van hem verlangde, wetende, dat wanneer God's Kerk te dien dage niet op aarde was, de Vader Zijn oprechte kinderen niet langer weezen zou laten.

Waar God's werk voortgang vindt, daar weet satan zijn macht verminderd; het is dan ook niet te verwonderen, dat de Kerk in haar geheel alsmede de leden afzonderlijk met vele moeilijkheden en beproevingen te kampen hebben gehad. Doch niettegenstaande dit alles zijn zeer velen getrouw gebleven en hebben door hun leven en werken getoond, dat de waarheid kan vrijmaken door hechtheid en gehoorzaamheid daaraan.

Deze maand is een dubbel geestelijk feest doch tevens meer dan ooit een tijd van stille overdenking, in hoeverre men de zoo mildelijk geschonken zegeningen waardeert en door denken, bidden en werken toont, het lidmaatschap van Christus' Kerk waardig te zijn.

Mogen wij de woorden van het lied met geestdrift zingen en bovenal door voorbeeld en gedrag waar maken:

„Wij danken U, Heer, voor profeten,
 Ons tot leiding in deez' laatsten tijd;
 Wij danken voor 't rein Evangelie,
 Welks licht onze zielen verblijdt;
 Wij danken voor iederen zegen,
 Die G' uitstort van Uw milden troon;
 Wij achten het vreugd' U te dienen
 Vervullen met liefde Uw geboôn.” R.

HUISBEZOEKONDERWERP VOOR APRIL (Voor de Zusters)

Geloof uzelveu – Vertrouwt uw medemensc – hebt geloof in God

„Houdt vast aan uw zelf-respect”. De meest verwoestende vrees is die, welke het vertrouwen in zichzelf vernietigt. Het doodt het „trachten” in hem. Het is zooveel beter, een kans te wagen dan heelemaal niets te doen. Niemand is verslagen, totdat hij het toelaat.

De vrouwen wijden zich van ganscher harte aan iederen grooten menschelijken strijd. Het vertrouwen van de vrouw houdt het laatste sprankje hoop bij elk lid der familie levend. Zij vertrouwt een elkeen, zij gelooft, dat een ieder voor de nooden van het uur berekend zal zijn.

Er is veel in het leven van al God's kinderen, hetwelk niet volgens wereldsch succes berekend wordt.

Vertrouwen in elkander en in een nieuw en beter tijdperk is noodzakelijk tot succes. Wij worden aangemoedigd om ons een weg te banen, omdat wij gelooven, dat tenslotte het kwade door het goede overwonnen zal worden.

Wij krijgen hoop door het besef, dat de leiders van vandaag weten, dat de hulp van God noodzakelijk is, zoowel voor nationalen als persoonlijken vooruitgang.

De president van de Vereenigde Staten, Franklin D. Roosevelt zeide in zijn openingsrede: „In deze wijding van een natie vragen wij nederig de zegeningen van God. Moge Hij een elk en ieder van ons beschermen. Moge Hij mij in de komende dagen leiden”.

Laat ons vertrouwen stellen in onszelven, in elkander en in God.

Ter bespreking gedurende het bezoek

1. Waarom dienen wij zelfvertrouwen te hebben, teneinde succes in het leven te bereiken?
2. Waarom dienen wij vandaag onze medemenschen meer te vertrouwen dan ooit tevoren?
3. Hoe helpt onze Hemelsche Vader Zijn kinderen, om vooruitgang te maken? Welk verband ziet u tusschen het gebed en de radio, welke vandaag gebruikt wordt?

BIJENKORFMEISJES IN ACTIE!

Niet alleen de Arenleessters en M.Mannen weren zich dapper, doch ook in den Bijenkorf is leven en beweging.

Vele bijtjes zijn reeds klaar met de proefverischten in Rotterdam, Amsterdam, Groningen, Utrecht en den Haag.

De Utrechtsche bijen waren zoo verheugd over haar geslaagde proefvlucht, dat ze de geheele O.O.V. in hare vreugde lieten deelen.

Met de weinige hulpmiddelen en tijd, welke haar ten dienste stonden, zijn zij daar zeker in geslaagd.

Popelend van nieuwsgierigheid stonden de O.O.V.-leden te wachten tot het oogenblik gekomen was, dat ze de zaal binnen mochten gaan en eindelijk ging de deur open.

Het eerste wat ik zag, toen ik als laatste binnenkwam, waren de bijen, netjes in een rij geschaard, met het schortje van „Dienstbetoon” getooid en met glinsterende oogen en gloeiende wangen. Verder tafels met allerlei heerlijks er op en er om heen lachende gelukkige menschen.

Alles hadden ze zelf klaargemaakt, heerlijke cake en ander gebak. Een afwisselend programma zorgde dat de tijd aangenaam vervloog.

De bijen van Rotterdam gaven een programma-avond, met het doel om gelden te verzamelen voor het verrichten van Bijenkorf-bezigheden. Keurig hebben die Zweedsche boerinetjes gedanst!

Ernst en luim wisselden elkaar in gepaste mate af. In de pauze verkochten zij keurige eigengemaakte handwerken, een teeken dat ook de Rotterdamsche bijen niet stilzitten. Ook zij hadden alle eer van hun werk!

Met de laatstgehouden Amsterdamsche Conferentie zorgden de Amsterdamsche bijen voor een verrassing.

Deze hebben n.l. alle aanwezige bijenmeisjes en -leidsters uitgenoodigd aan een welvoorzien lunch. Of die in den smaak viel? Nu, degenen die om een hoekje hebben gekeken, en dat zijn er velen, konden zien wat een vreedzame zwerm daar bijeen was. Alles zoemde en werkte met hand en tand. Als het ooit bedrijvig in een korf is geweest, dan was het wel in den Amsterdamschen korf van dien middag.

Vroolijk is er gezongen en gespeecht. Nieuwe banden zijn gesmeed en vele goede plannen gemaakt.

Hebt ge wel eens een mooi karpert gezien, gemaakt van oude kousen? Neen? Ga dan eens zien in de Amsterdamsche B.Korf-kamer, hoe de bijtjes dit gedaan hebben.

Voorwaar, de „Geest van den Korf” is vaardig; maakt er gebruik van, bijtjes! Laten er geen achterblijvers zijn. „Allen een

rang met de Juni-Conferentie" is ons devies, dan vieren we „hoogtij in den Korf”.

Leert en zingt dikwijls alle B.K. liederen uit het hart, dan zult gij echte B.K. meisjes zijn.

De nieuwe B.K. boeken zijn te verkrijgen op het Hoofdkantoor bij President Lyon; prijs f 1.— bij vooruitbetaling. Het is een schat van goede lectuur en een wegwijzer op Uw pad.

Tine C. Hartman-Spaans.

ZUSTERS HULPVEREENIGING-CONFERENTIE te Rotterdam op 18 Maart 1934.

Ik wensch mijn dankbaarheid te uiten over deze conferentie. In het bijzonder tegenover de Zusters, die hebben medegewerkt, om deze vergadering te doen slagen. Zij hebben hun beste krachten gegeven. Het verblijdde mij; het was voor mij een geestelijk feest.

Tevens wil ik President en Zr. Lyon bedanken, voor de gelegenheid, om onze talenten naar voren te brengen. Het geeft ons moed en vrijheid tot ontwikkeling in het werk des Heeren. Ik hoop, Zusters, dat wij getrouw zullen blijven in dit groote werk en dat God ons zal zegenen, om in de toekomst groote dingen tot stand te brengen. Eveneens een woord van lof aan al degenen, die de leden van andere plaatsen zoo hebben onthaald. Hun tijd en moeite is wel beloond!

Namens het Hoofdbestuur der Z.H.V.

Sj. Scheer, Presidente.

GRONINGSCHЕ CONFERENTIE .

Van deze conferentie zal de eerste vergadering worden gehouden *Zondag 8 April, des morgens om 10 uur*; daarna nog twee vergaderingen, n.l. des middags om 3 uur en des avonds om 7 uur.

Maandag d.a.v. om 9 uur zendelingen-bijeenkomst, terwijl des avonds om 8 uur een programma-avond zal worden gegeven.

AANKONDIGING VAN JAARLIJSCHE GEMEENTECONFERENTIES

Zooals dat in de geheele Zending de gewoonte is, zal de jaarlijksche gemeenteconferentie in iedere gemeente op Zondagavond, 8 April, worden gehouden.

Aangezien op dien dag te Groningen een districtconferentie zal plaatsvinden, zal Groningen deze gemeenteconferentie uitstellen tot 15 April a.s.

VERSLAG VAN DE ROTTERDAMSCH E CONFERENTIE

De eerste vergadering van deze conferentie werd gehouden op Zaterdag 17 Maart en was bestemd voor ambtenaren(essen) in de verschillende organisaties der Kerk, alsmede voor leden van de Zusters-Hulpvereniging en Priesterschap. Aangevangen werd met het zingen van lied no. 163: „Wij zijn trouwe werkers”, waarna Ouderling D. J. v. d. Werff, districtspresident te Amsterdam, des Heeren zegen vroeg.

Nadat Ouderling M. L. de Korver, die als districtspresident te Rotterdam de leiding over de vergaderingen had, een kort inleidingswoord had gegeven, ging men over tot het houden van afzonderlijke bijeenkomsten, waar onder leiding der resp. Hoofdbesturen verschillende besprekingen werden gehouden.

Na terugkeer in de groote zaal, richtte Zr. J. A. Riet nog enkele woorden tot de aanwezigen en wel in het bijzonder omtrent hetgeen van allen, die een roeping in de Kerk vervullen, verwacht wordt. Een leeraar dient nimmer uit het oog te verliezen, dat de leerlingen naar hem zullen opzien en van hem het groote voorbeeld omtrent hetgeen hij onderricht, verwachten. Er is een zeer groot verschil tusschen het louter aanhooren van lessen (hetgeen al te vaak onder onderwijzen wordt verstaan) en het streven van den leeraar, om zijn klas op steeds hooger peil te brengen. Aan een 50-tal studenten werd eens gevraagd, welke leeraars bij hen een grooten indruk hadden achtergelaten en waarom. De antwoorden o.a. waren deze: Omdat: 1e. Deze personen een kennis hadden van de onderwerpen, welke zij in de klasse behandelden; 2e. Zij met hun leerlingen medeleefden en zodoende te weten kwamen, wat deze jongens en meisjes interesseerde; 3e. Zij bekwaam waren, om in deze jongelui een verlangen naar vooruitgang te doen ontwakken; 4e. Zij een persoonlijkheid bezaten, die hen in staat stelde, dezen jongelui te vragen, hen te volgen, zonder daarover ooit met de leerlingen zelf te hebben gesproken.

Wil men succes hebben, dan dient men zich eveneens deze hoedanigheden eigen te maken.

Tot slot werd door de vergadering gezongen lied no. 127: „Het zaaien”, waarna Ouderling J. S. Lugt van Amsterdam eindigde met dankzegging.

Zondagmorgen 10 uur. Deze vergadering werd aangevangen met het zingen van lied no. 16: „Joseph Smith's eerste gebed”; gebeden werd door Br. J. de Bruin, president der Schiedamsche Zondagsschool. Het R'damsche zangkoor zong nu lied 95: „De Zeven Kruiswoorden”. Ouderling K. E. Knapp sprak nu enkele woorden omtrent het Avondmaal, waarna het Avondmaal werd bediend aan de leden der Kerk, nadat onder leiding van Zusje Willy Schipaanboord van Leiden door alle aanwezigen het Avondmaalsvers was opgezegd.

Zr. Dina Noffke, leerlinge uit de „Boek van Mormon” Afdeeling der Rotterdamsche Z.S., alsmede Br. Jan de Bruin, leerling uit dezelfde afdeeling der Overmaasche Z.S. behandelden nu in hun 2 $\frac{1}{2}$ -minuut-toespraken resp. „De bijzondere eigenschappen van het Boek van Mormon” en „De Jaredieten”.

Als tusschenlied zong het Rotterdamsche zangkoor een Engelsch loflied „See, how the morning-sun”, waarna Br. F. H. Jacobs, president der Haagsche Z.S. uiteenzette, wat het doel en streven der Z.S. is; n.l. om de menschheid nader tot God te brengen. In deze Kerk werd in het jaar 1849 door Richard Ballintijn de eerste Zondagsschool opgericht, zoodat de jongeren alsmede de ouderen meer waarheid omtrent het Evangelie zouden kunnen ontvangen. Ze werd opgericht met 30 leden en 11 leeraars(essen) welk aantal zich zeer snel uitbreidde, zooals onderstaande cijfers aantoonen:

in 1849 :	30 leden	11 leeraars(essen)
1872 :	14.788	1.408
1918 :	192.382	20.330
1924 :	248.075	25.368
1928 :	278.887	26.492

De Zondagsschool is een opvoedster bij uitnemendheid. Zr. A. Boekhout, leerares in de Rotterdamsche Z.S. besprak de vruchten van haar arbeid in de Z.S. en acht het van zeer groot belang, dat den kinderen geleerd omtrent een Vader in den Hemel, Dien zij zich kunnen begrijpen. Een Haagsch M.-Mannen-kwartet zong nu „De Lindeboom”, waarna Zr. L. Breeman, 1e raadgeefster der Overmaasche Z.S. te kennen gaf, op welke manier de Z.S. haar had geholpen op haar verderen levenswandel. Ze verhaalt daarbij haar ondervindingen op haar Z.S. in vroegeren tijd en vertelt van de vreugde en zegen, die zij geniet door haar arbeid in deze organisatie. Als laatste spreker van dien morgen spreekt Ouderling C. A. Holdaway, Overziener van het O.O.V.- en Z.S.-werk in de Zending enkele aanmoedigende woorden en acht het beter, dat de mensch zijn idealen en doel zóó hoog stelt, dat hij ze niet bereikt dan dat men deze op een zóó laag peil stelt, dat het bereiken ervan geen noemenswaardige moeite oplevert. Indien God's plan voltooid moet worden, dienen alle menschen ook een kennis van het Evangelie te hebben.

Tot slot zong het koor : „Heiland, geef een avondzegen”, waarna Br. M. Dalebout van Dordrecht dankzegging opzond.

Zondagmiddag 3 uur. Door de aanwezigen werd als openingslied gezongen lied no. 163: „Wij zijn trouwe werkers”; door Zr. L. Dijkman uit Gouda werd gebeden. Het Haagsche koor, hetwelk het muzikale gedeelte dezer vergadering was toevertrouwd, zong daarna lied no. 177: „Avondlied”, waarna het voorstellen der algemeene autoriteiten der Kerk plaatsvond. Na enkele inleidingswoorden van Ouderling M. L. de Korver werd de leiding dezer

vergadering in handen gegeven van het Hoofdbestuur der Zusters-Hulpvereniging, welke vereeniging den 17en Maart haar oprichting in 1842 herdacht. Nadat Zr. S. Scheer, presidente in het Hoofdbestuur der Z.H.V., enkele woorden had gesproken, zong een Rotterdamsch M.-Mannen-kwartet een lied: „Afscheid van het woud”. Door Zr. C. Schipaanboord van Leiden, pres. der Z.H.V. aldaar, werd een levensbeschrijving gegeven van Zr. Eliza R. Snow; door Zr. T. v. d. Merwe, pres. der Dordtsche Z.H.V. een levensschets van Zr. Zina Diantha Huntington Young; door Zr. T. Sehlmeier, secretaresse der Rotterdamsche Z.H.V., een korte schets uit het leven van Zr. Bathseba Wilson Smith.

Al deze vrouwen hebben een zeer groote rol gespeeld in het werk der Z.H.V. gedurende den tijd, dat de leden der Kerk met zeer veel moeilijkheden hadden te kampen.

Bij het bestudeeren van het leven dezer vrouwen zal een ieder lid der Kerk dankbaar kunnen zijn voor het voorrecht, om de vruchten van het Evangelie te kunnen genieten en in deze tijdsomstandigheden te leven, hoewel ze moeilijk zijn.

Het koor zong als tusschenlied: „Neig Heer, Uw oor”, waarna de autoriteiten der Z.H.V. in het Rotterdamsche district werden voorgesteld.

Zr. J. Visscher, pres. der Overmaassche Z.H.V. besprak nu enkele voorvallen uit het leven van Zr. Emmeline Wells. Tevens haalde spreekster aan, dat de Z.H.V. werd opgericht met 18 leden, welk aantal thans 66,500 bedraagt. Zr. T. Hartman, leerares in de Haagsche Z.H.V. gaf nu een levensbeschrijving van Zr. Clarissa Smith Williams.

Deze spreeksters gaven zeer duidelijk te kennen, dat alle menschen de wet van toewijding dienen na te leven. Men behoeft niet te wachten, tot men financieel daartoe in staat is, maar allen kunnen wij anderen helpen en bijstaan. Deze vrouwen zijn voorbeelden geweest en wij dienen haar voetstappen te volgen. Een waar moeder is geen onwaardig lid der Z.H.V. en een waardig lid der Z.H.V. kan geen onwaardig moeder zijn. Wanneer wij niet kunnen leeren van het werk der levenden in de Kerk, laat ons dan trachten iets te leeren van het werk der afgestorvenen. Zr. G. Zippro, 2e raadg. in het Hoofdbestuur der Z.H.V. brengt nu een kort verslag uit van verrichte werkzaamheden, afgelegde huisbezoeken enz.

Ouderling W. W. Winward, ontslagen van zijn arbeid in dit land sprak daarna enkele afscheidswaarden. Het verblijdt hem een kans te hebben gekregen, om een zending te vervullen en zegt, dat hij in de gemeenten, waarin hij werkte toen hij pas op zending was en welke hij aan het einde zijner zending wederom bezocht, een vooruitgang heeft kunnen bespeuren. Hoopt, dat dit zoo mag blijven voortgaan.

Het koor zong als slotlied: „To Him, Who rules on high”, waarna Zr. A. Verschoor, presidente der Schiedamsche Z.H.V., eindigde met dankzegging.

(Wordt vervolgd).

ZENDINGSNIEUWS

Ontslagen

Ouderlingen Lowell J. van Dam, Calton C. Kammerman, Morris H. Winward en Woodrow W. Winward zijn eervol van hun arbeid in de Nederlandsche Zending ontslagen en hebben den 29en Maart per s.s. „Washington” vanuit Le Havre, Frankrijk, koers gezet naar hun geboorteland.

Ouderling van Dam eindigde zijn werkzaamheden als gemeentepresident te den Helder en Ouderling Kammerman als gemeentepresident te Apeldoorn. Ouderling W. W. Winward was Senior-ouderling te Amsterdam en Ouderling M. H. Winward was den laatsten tijd als districts-president van het Amsterdamsche district werkzaam.

Benoemingen en verplaatsingen

Ouderling J. S. Lugt is verplaatst van Alkmaar naar Amsterdam, alwaar hij is benoemd tot Senior-ouderling; Ouderling A. H. Dalebout van den Helder naar Alkmaar als gemeentepresident; Ouderling L. E. Whetman van Arnhem naar den Helder als gemeentepresident; Ouderling Neil W. Kooyman van Rotterdam naar Arnhem; Ouderling R. V. Kooyman van Amsterdam naar Almelo als gemeentepresident; Ouderling L. H. Hagen van het Zendingskantoor naar Apeldoorn als gemeentepresident; Ouderling D. J. v. d. Werff van Almelo naar Amsterdam als districts-president.

INHOUD

»Hij is opgestaan«	97	Zusters-Hulp-Vereeniging-Conferentie gehouden te R'dam . . .	108
De macht der waarheid	99	Groningsche Conferentie	108
Voor jonge oogen	102	Aankondiging van Jaarlijksche Gemeentekonferenties	108
Genealogische klassen	104	Verslag van de Rotterdamsche Conferentie	96
Van de redactie	105		
Huisbezoekonderwerp v. April	106		
Bijenkorfmeisjes in actie ! . . .	107		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
 Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—,
 Buitenland f4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent.